

vil ikke kunne gives Tid til at oprette Mangler og at afvente et bedre Resultat af Fremtiden. Hvad her udfordres er en Krigsskat paa omtrent 4 Millioner opkrævet i eet Aar efter saadanne Normer, at ikke alene Regjering og Rigsdag ere forvissede om, at Skatten vil indkomme, men at ogsaa Publikum maa være det, idet der ellers ikke vil kunne være Spørgsmaal om at skaffe de Creditbeviser, ved hvis Hjælp Indtægterne i fornødent Fald maae kunne anteciperes, den Cours, som betinger deres Brugbarhed og alene kan sikke Modtagerne af samme for Tab og den offentlige Credit for Rystelse. Derfor har Regjeringen frygtet for at vælge en ny Norm for Krigsskatten i 1850, og har foretrukket, uagtet alle Mangler ved Forordningen af 5te Juni 1848, for hvilke man ingenlunde er blind, at lade det i Hovedsagen blive ved denne Lovs Bestemmelser, alene med saadanne Emendationer og Tillæg, som Omstændighederne og den vundne Erfaring synes at gjøre tilraadelige. Herfor taler ogsaa, at Rigsdagens' sildige Sammentræden først vilde gjøre det muligt langt inde i Aaret at paa-begynde Opkrævningen efter en af Samme voveret Formues- og Indkomstskat-Lov, og saagodtform aldeles umuligt at tilendebringe Opkrævningen saa betimeligt, at de derpaa baaferede Creditbeviser kunde holdes i Cours. Den Forudsætning, under hvilken Finantsministerens, den sidst afholdte Rigsforsamling forelagte Finantsplan — iøvrigt dengang aldeles almindeligt og kun alternativt — stillede Muligheden af en Formues- og Indkomstskat til Indfrielsen af nye Creditbeviser i Udfigt, er heller ingenlunde nu tilstede; og det i dobbelt Henseende ikke. For det Første er nemlig 1850 ikke blevet et reent Fredsjaar fra det finantsstille Standpunkt, for det Andet er Rigsdagen ikke kommet sammen i October 1849, men i Januar 1850, og den Finants-Periode, om hvis Udgifter Dækning der discuteses, er ikke den sidste Deel af 1849, men det er Tidsrummet indtil 1ste April 1851.

Iøvrigt tør man heller ikke forbigaae at gjøre opmærksom paa, at de til en sli Krigsskats Udskrivning efter Formue og Indkomst fornødne Oplysningers Erhvervelse, der for en ikke uvæsentlig Deel maae beroe paa Borgernes

egne Opgivender, under Forhold, som de nærværende, vilde støde paa en netop i disse grundet særdeles Ulempe, den nemlig, at Folk, af Frygt for at see Skatten, i Tilfælde af Krigens Gjenudbrud og længere Varighed, paafulgt af et tvungent Laans Udskrivning, vilde — især de, som i Forveien ere sfinstige med Hensyn til Andres Kundskab om deres Formuesforhold — søle sig fristede til Fordølgelser og urigtige Opgivender i en langt højere Grad, end enten Patriotisme eller nok saa skarpe og omhyggelige Lovbestemmelser kunne modvirke.

I Genhold hertil er det foreliggende Lovudkast udarbejdet, med Hensyn til hvis enkelte Paragrapher Følgende bemærkes.

Til §§ 1—4.

Endskjøndt Finantsministeren ret meget ønsker at kunne undgaae en saa kostbar Anticipation af Krigsskatten, som Anvendelsen af rentebærende Creditbeviser let kan blive, og endskjøndt den Omstændighed, at Krigsskatten for 1850 foreslaaes udføret i det samme Aar, i hvilket den skal bruges, medens Creditbeviserne efter Forordningen af 5te Juni 1848 bleve forbrugte tildeels inden Paabegyndelsen og længe inden Tilendebringelsen af den Krigsskats Opbehold, som de repræsenterede, giver grundet Haab om, at fulde 4 Millioner Creditbeviser ikke ville behøve at udgives, ligesom Finantsministeren ogsaa ellers har ladet det være sig magtpaaliggende at forskaffe sig Udveie, der, ved Siden af eller istedetfor Creditbeviserne, kunne tillade ham at afvente Krigsskattens Forsaldstider, om disse end maatte falde mindre beleiligt i Forhold til de Tidspunkter, da de Udgifter kræves, til hvis Dækning Krigsskatten nærmest er bestemt — saa har man dog ikke dristet sig til at give Afkald paa den hensigtsmæssige Hjælpekilder, som unægteligt ligger i den controllerede Besøttelse til at udstede Creditbeviser; og den Erfaring, som allerede er erhvervet med Hensyn til disses Benyttelse, borger ogsaa for, at de, forholdsvis dog ringe, Ulemper, som deraf ere sølte i 1848, men meget mindre i 1849, i 1850 ganske ville kunne undgaaes. Efter stedfunden Overenskomst med Nationalbanken i Henseende til § 4 ere derfor Lovudkastets første